

Sygn. akt II AKa 160/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 czerwca 2014r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Rafał Kaniok

Sędziowie: SA – Mirosława Strzelecka (spr.)

del. SO – Dorota Tyrła

Protokolant: – Małgorzata Reingruber - st. sekr. sąd.

przy udziale Prokuratora Jacka Pergałowskiego

po rozpoznaniu w dniu 23 czerwca 2014 r.

sprawy P. G.

o odszkodowanie za niewątpliwie niesłuszne aresztowanie w sprawie o sygn. II K 58/03 Sądu Rejonowego w Nowym Dworze Mazowieckim

na skutek apelacji, wniesionej przez pełnomocnika wnioskodawcy

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie

z dnia 04 marca 2014 r. sygn. akt V Ko 75/13

Zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata J. M. Kancelaria Adwokacka w W. kwotę zł 147,60 (sto czterdzieści siedem 60/100) zawierającą 23% VAT tytułem wynagrodzenia za udzieloną pomoc prawną w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym.

Kosztami postępowania za II instancję obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 04 marca 2014 r. Sąd Okręgowy w Warszawie oddalił w całości wniosek P. G. o zasądzenie odszkodowania za niewątpliwie niesłuszne tymczasowe aresztowanie w sprawie sygn. akt II K 58/03 Sądu Rejonowego w Nowym Dworze Mazowieckim.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pełnomocnik wnioskodawcy zarzucając mu obrazę przepisów postępowania tj. art. 7 k.p.k. i art. 558 k.p.k. poprzez zaniechanie rozważenia zastosowania przepisów kodeksu postępowania cywilnego, w szczególności art. 184 i 185 k.p.c. w zw. z art. 917 k.c., co miało wpływ na treść orzeczenia.

Podnosząc ten zarzut skarżący wnosił o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Sam wnioskodawca w piśmie zatytułowanym Apelacja wnosił:

- 1) o ponowne zbadanie jego wniosku przez Sąd Apelacyjny,
- 2) podjęcie działań w trybie art. 13 k.p.k. w związku ze stwierdzonymi przestępstwami związanymi z brakiem protokołu zatrzymania, a mimo to stosowanie aresztu tymczasowego,
- 3) wystąpienie o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego wobec sędziów wydających zaskarżony wyrok,
- 4) skierowanie na drogę postępowań cywilnych jego zamierzeń do prób ugodowych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zarzuty podniesione w apelacji obrońcy wnioskodawcy są niezasadne i to w stopniu wręcz oczywistym, a tym samym zawarty w niej wniosek nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie stwierdzić należy, iż odszkodowanie o którym mowa w rozdziale 58 Kodeksu postępowania jest roszczeniem o charakterze cywilnym, które jednak dochodzone jest w trybie procesu karnego. Jakkolwiek zatem ma ono charakter kompensacyjny to jest instytucją prawa karnego i w związku z tym zasady zasądzenia tego odszkodowania określone w przepisach karnoprawnych zachowują szereg odrębności w stosunku do zasad jego dochodzenia na podstawie przepisów prawa cywilnego (postanowienie Sądu Najwyższego z 29 kwietnia 1991 r. OSNKW 10-12/1991 poz. 52).

Zgodnie z treścią art. 558 k.p.k. – w sprawach o odszkodowanie za niesłuszne skazanie, tymczasowe aresztowanie lub zatrzymanie przepisy Kodeksu postępowania cywilnego stosuje się tylko w kwestiach nie uregulowanych w niniejszym Kodeksie.

Oznacza to, iż tylko zupełny brak w k.p.k. określonej instytucji występującej wyłącznie w procedurze cywilnej – uzasadnia sięganie do przepisów Kodeksu postępowania cywilnego.

Nie ulega wątpliwości, iż wniosek P. G. odnosił się do zasądzenia na jego rzecz odszkodowania za niesłuszne tymczasowe aresztowanie, czego dowodem jest w jego ocenie brak w aktach sprawy protokołu o jego zatrzymaniu.

Tego rodzaju postępowanie toczy się w myśl reguł określonych w rozdziale 58 Kodeksu postępowania karnego.

Sąd I instancji w sposób wyjątkowo wnikliwy przeanalizował wszystkie okoliczności mające znaczenie dla uznania zasadności wniosku P. G. i przekonująco uzasadnił z jakich przyczyn wniosku tego nie uwzględnił.

Sąd ten nie pominął faktu, iż w aktach sprawy brak jest protokołu zatrzymania wnioskodawcy w sprawie sygn. K 58/03 – Sądu Rejonowego

w N., jednakże okoliczność ta nie może przesądzać o tym, iż do zatrzymania tego doszło w sposób niezgodny z prawem i było ono niezasadne, albowiem, z informacji znajdujących we wskazanej sprawie wynikało, iż występujący w roli podejrzanego P. G. nie przebywał w miejscu zamieszkania, a jego matka odmawiała przyjmowania korespondencji. W związku z niemożnością ustalenia miejsca pobytu podejrzanego w dniu 28 czerwca 2002 r. zostało wydane postanowienie o zawieszeniu postępowania i zarządzono poszukiwanie go. Po ustaleniu miejsca pobytu P. G. – podjęto działania zmierzające do spowodowania jego stawiennictwa w Prokuraturze, a wobec ich nieskuteczności asesor Prokuratury Rejonowej w Płocku wydał zarządzenie o zatrzymaniu go i doprowadzeniu do Prokuratury na dzień 1 października 2002 r. (k. 88).

Powyższe okoliczności w pełni uzasadniają stanowisko Sądu Okręgowego, iż zarządzenie o doprowadzeniu z dnia 18 sierpnia 2002 r. było w pełni zasadne i miało na celu spowodowanie, by przesłuchanie P. G. mogło dojść do skutku.

Nie budzi również wątpliwości okoliczność, od jakiej daty należy liczyć początek tymczasowego aresztowania wobec P. G.. Wynika ona bowiem z postanowienia Sądu Rejonowego w Płocku z dnia 1 października 2002 r., w którym to dniu zastosowano wobec ówczesnego podejrzanego tego rodzaju środek zapobiegawczy.

Fakt zaliczenia okresu tymczasowego aresztowania na poczet prawomocnie orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności powoduje, iż nie zachodziła żadna z przesłanek o których mowa w art. 552

§ 1, 2, 3 i 4 k.p.k. uzasadniających uwzględnienie wniosku P. G..

Mając na uwadze powyższe Sąd Apelacyjny nie znalazł żadnych podstaw do zmiany zaskarżonego orzeczenia i orzekł w części dyspozytywnej wyroku.